ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK
# JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň JUDr. Ladislavy Mentbergerové a Mgr. Halky Hovorkové ve věci

žalobců: **a) M. K.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx xxx xxx
**b) L. K.,** narozený xxx
bytem xxx, xxx xxx
oba zastoupení Mgr. Petrem Kašparem, advokátem
sídlem 256 01 Benešov, Jiřího Franka 1726

proti
žalovanému: **JXXX - XXXZ a.s.,** IČO xxx
sídlem xxx xxx xxx, xxx xxx
zastoupenému JUDr. Martinem Skybou, advokátem
sídlem Moravská Ostrava, Preslova 9

**o neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru,**

k odvolání žalobců proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5. 3. 2019, č. j. 17 C 260/2011-361,

**takto:**

I. Rozsudek soudu I. stupně se potvrzuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.

II. Žalobci jsou povinni zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení a dovolacího řízení částku 17 516 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Martina Skyby.

**Odůvodnění:**

1. Soud I. stupně shora označeným rozsudkem výrokem I. zamítl žalobu, kterou se žalobce a) domáhal určení, že okamžité zrušení pracovního poměru mezi ním a žalovaným projevené ústním pokynem žalovaného dne 27. 10. 2011 je neplatné. Výrokem II. zamítl žalobu, kterou se žalobce b) domáhal určení, že okamžité zrušení pracovního poměru mezi ním a žalovaným projevené navenek ústním pokynem žalovaného ze dne 27. 10. 2011 je neplatné. Výrokem III. uložil žalobci a) a žalobci b) povinnost zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 116 602 Kč, a to každému z nich jednu polovinu z této částky, k rukám právního zástupce žalovaného, do tří dnů od právní moci rozsudku. Výrokem IV. uložil žalobci a) povinnost zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 1 na náhradě nákladů řízení částku 68,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Výrokem V. uložil žalobci b) povinnost zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 1 na náhradě nákladů řízení částku 68,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

2. Soud I. stupně rozhodl v pořadí již třetím rozsudkem. Prvním rozsudkem ze dne 3. 9. 2013, č. j. 17 C 260/2011-66, ve znění opravného usnesení ze dne 7. 8. 2014, č. j. 17 C 260/2011-109, žalobu žalobce a) a žalobce b) zamítl a uložil žalobcům, aby každý z nich zaplatil žalovanému na náhradě nákladů řízení polovinu částky 43.748,76 Kč k rukám zástupce žalovaného a aby každý z nich zaplatil České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 1 na náhradě nákladů řízení polovinu částky 137 Kč. Prvostupňový soud dospěl k závěru, že za situace, kdy A. N. nebyl oprávněn za žalovaného uzavřít pracovní smlouvu a ze strany žalovaného nikdy nedošlo k jednoznačnému projevení vůle směřující k uzavření pracovní smlouvy a ani žalobci nemohli toto očekávat a nemohli do právního vztahu se žalovanou s tímto úmyslem vstupovat“ (jestliže v inzerátu na žalobci vykonávanou pracovní pozici bylo uvedeno, že jde o práci na živnostenský list), nevykonávali žalobci pro žalovanou činnost v pracovněprávním vztahu. Nelze se tedy domáhat neplatnosti rozvázání pracovních poměrů, které nikdy nevznikly.

3. K odvolání žalobců Městský soud v Praze jako soud odvolací svým usnesením ze dne 14. 1. 2015, č. j. 62 Co 326/2014-129, rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud označil rozhodnutí soudu I. stupně za nepřezkoumatelné a částečně i nesrozumitelné a vytkl mu, že se nezabýval námitkou nedostatku pasivní věcné legitimace žalovaného.

4. Obvodní soud pro Prahu 1 poté rozsudkem ze dne 26. 5. 2015, č. j. 17 C 260/2011-144, žalobu žalobce a) a žalobce b) opět zamítl a uložil žalobcům, aby každý z nich zaplatil žalovanému na náhradě nákladů řízení polovinu částky 71.431,- Kč k rukám zástupce žalované, a aby každý z nich zaplatil České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 1 na náhradě nákladů řízení 68,50 Kč.

5. Soud I. stupně vycházel ze zjištění, že žalobci si museli být od počátku vědomi, že mezi žalovaným a A. N. byla pro získávání, prověřování a zaškolování adeptů na pozici nového vedoucího provozovny uzavřena nepojmenovaná smlouva s prvky smlouvy zprostředkovatelské dle § 624 a násl. obch. zák., přičemž závazek A. N. spočíval v obstarání příležitosti pro žalovaného (zájemce)

uzavřít mandátní smlouvu s novým vedoucím provozovny, k jehož splnění obdržel A. N. od žalovaného určitou finanční částku. Z uvedeného podle názoru soudu I. stupně vyplývá, že A. N. nebyl oprávněn za žalovaného jednat v pracovněprávních vztazích, a že proto pracovní poměry mezi žalobci a žalovaným nevznikly. Protože za tohoto stavu žalovaný není v řízení pasivně věcně legitimován, tak se povahou vztahu mezi žalobci a A. N. a soud I. stupně již nezabýval a žalobu zamítl.

6. Městský soud v Praze jako soud odvolací k odvolání žalobců svým rozsudkem ze dne 16. 3. 2016, č. j. 62 Co 15/2016-200, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a uložil žalobcům povinnost zaplatit žalovanému společně a nerozdílně náklady odvolacího řízení ve výši 13.569 Kč k rukám advokáta JUDr. Martina Skyby. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně o tom, že A. N. pracoval pro žalovaného jako vedoucí prodejny v xxx na základě nepojmenované smlouvy s prvky smlouvy zprostředkovatelské podle § 642 obch. zák., a že A. N. byl v dubnu 2011 žalovaným pověřen, aby našel (a zaškolil) vhodného kandidáta, který by ho v jeho pozici vedoucího prodejny v xxx nahradil. Vzhledem k tomu, že v inzerátu na pozici vedoucího prodejny bylo uvedeno, že tato činnost bude vykonávána na živnostenský list, s čímž byli žalobci A. N. také předem seznámeni, museli si být vědomi toho, že pokud by na tuto pozici byli vybráni, uzavřel by s nimi žalovaný tutéž mandátní smlouvu jako s panem N.. Přestože finanční prostředky, které A. N. poskytoval žalobcům za práci, pocházely od žalovaného a žalobci vypracovávali přehled o odpracovaných hodinách, který byl zasílán žalovanému, nemohou takové okolnosti svědčit o tom, že by pracovní poměr mezi žalobci a žalovaným vznikl konkludentním způsobem. Ani okolnost, že žalovaný do prodejny posílal své kontroly, pak neprokazuje tvrzení žalobců o pracovněprávním vztahu A. N. k žalovanému, neboť A. N. jen odpovídal za provoz prodejny, kterou vlastnil žalovaný a v níž bylo její zboží. Žalobci proto nemohli být v dobré víře, že svou práci vykonávali pro žalovaného a nikoli pro pana N..

7. Nejvyšší soud ČR jako soud dovolací k dovolání žalobců svým rozsudkem ze dne 24. 4. 2018, č. j. 21 Cdo 992/2017-265, rozsudek soudu I. stupně ze dne 26. 5. 2015 a rozsudek soudu odvolacího ze dne 16. 3. 2016 zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Dovolací soud ve svém zrušujícím rozsudku s odkazem na ustanovení § 37 odst. 1 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., ve znění účinném do 31. 10. 2011, § 2 odst. 1 obchodního zákoníku č. 513/1991 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2011 a § 2 odst. 4 zákoníku práce č. 262/2006 Sb., ve znění účinném do 29. 12. 2011, nejprve konstatoval, že soudy bylo v projednávané věci zjištěno, že žalobci jednali ohledně práce na prodejně nábytku žalovaného v xxx výlučně s A. N., který byl v dubnu 2011 pověřen žalovaným k vyhledání nového vedoucího této prodejny a podle jeho tvrzení i tvrzení žalovaného byl podnikatelem vázaným k žalovanému *(na základě mandátní smlouvy)* pouze obchodněprávním vztahem. Na základě inzerátu, kterým byla volná pozice vedoucího provozovny žalovaného v xxx zveřejněná, vybral A. N. jako možné kandidáty oba žalobce, kteří byli od 1. 7. 2011 (žalobce b) a od 11. 7. 2001 (žalobce a) na tuto pozici prověřováni a zaškolováni s tím, že po ukončení tohoto zkušebního období A. N. vyhodnotí, zda se žalobci na předmětnou pozici hodí či nikoliv.

8. Nejvyšší soud ČR přisvědčil soudům obou stupňů, že žalobci se mohli stát zaměstnanci žalovaného pouze v případě, že by A. N. byl rovněž zaměstnancem žalovaného jednajícím v pracovněprávních vztazích jménem žalovaného v rámci jeho pobočky v xxx s tím, že jinak by mohl žalobcům

vzniknout pracovní poměr pouze k A. N. a žalovaný by tudíž nebyl v projednávané věci pasivně věcně legitimován.

9. Poté učinil Nejvyšší soud ČR výklad podle stávající judikatury dovolacího soudu, ohledně projevů vůle zaměstnance a zaměstnavatele, směřující ke sjednání pracovní smlouvy, dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti určitého obsahu s akcentem, že pro zjištění, jaký právní vztah se mezi účastníky vytvořil, nejsou rozhodující subjektivní představy účastníků o jejich vztazích, nýbrž významné je posouzení obsahu projevu vůle; tedy zjištění, co bylo skutečně *(výslovně nebo jen konkludentně)* projeveno, a že v případě, když by účastníci tvrdili, že chtěli uzavřít smlouvu podle určitého právního předpisu, ačkoliv svým obsahem by se jednalo o smlouvu jinou, ve skutečnosti by šlo o simulovaný právní úkon, jímž měl být zastřen jiný *(dissimulovaný)* právní úkon, který by byl pro nedostatek vážnosti vůle účastníků právního úkonu neplatný podle § 37 obč. zák. Na závěr, že se strany snaží simulovaným právním úkonem zastřít pracovní smlouvu, lze podle Nejvyššího soudu ČR usuzovat tehdy, jestliže skutečným obsahem jejich právního vztahu je výkon závislé práce (pracovní poměr), jejímž základními znaky je, že je vykonávána ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti mezi smluvními stranami, musí být vykonávána osobně zaměstnancem, který se nemůže nechat při jejím výkonu zastupovat, je vždy vykonávána jménem zaměstnavatele za mzdu, plat nebo odměnu za práci, v pracovní době nebo jinak dohodnuté nebo stanovené době, na pracovišti zaměstnavatele, popř. na jiném dohodnutém místě, na náklady zaměstnavatele a na jeho odpovědnost *(k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 2. 2016, sp. zn. 21 Cdo 4619/2014 a ze dne 19. 1. 2017, sp. zn. 21 Cdo 3613/2015)*. Mezi pomocné znaky závislé práce patří podle Nejvyššího soudu také skutečnost, že zaměstnanec podléhá kontrole zaměstnavatele, k výkonu práce používá prostředky poskytnuté zaměstnavatelem, neodpovídá za výsledek práce a je trvale vázán k jednomu zaměstnavateli. Společným rysem všech znaků závislé práce je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného druhu (zejména mezilidské výpomoci); k tomu srovnej závěry judikatury Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35.

10. Nejvyšší soud ČR s ohledem na shora uvedené shrnul, že soud musí při posuzování toho, zda je předmětem smlouvy mezi účastníky výkon závislé práce, komplexně zhodnotit všechny relevantní okolnosti právního vztahu, které musí být dokazováním nejprve náležitě zjištěny s tím, že soudy v posuzovaném případě takovým způsobem nepostupovaly, neboť nezjišťovaly, natož aby objektivně hodnotily, skutečný obsah právního vztahu mezi žalovaným a A. N..

11. Podle jeho závazných pokynů se soudy měly zabývat tím, zda mezi žalovaným a A. N. existoval obchodněprávní vztah ve formě tzv. franšízingové smlouvy, o čemž by svědčilo zejména to, že by A. N. provozoval prodejnu s nábytkem v xxx samostatně *(a tedy nebyl by ve své činnosti podřízen žalovanému)*, že by k realizování svého podnikatelského záměru měl své zaměstnance a odpovídal jak za zisk, tak ztrátu své podnikatelské činnosti, anebo zda mandátní smlouvou mezi žalovaným a A. N. byla zastřena pracovní smlouva, neboť A. N. byl ve skutečnosti vázán pokyny žalovaného, dával pokyny dalším zaměstnancům žalovaného a žalovaný mu pravidelně vyplácel odměnu bez ohledu na hospodářské výsledky prodejny. Z těchto důvodů považoval závěry soudu obou stupňů za předčasné pro neúplnost skutkových zjištění.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.

12. Dále Nejvyšší soud ČR ve svém kasačním rozsudku uvedl, že komplexní posouzení předpokladu závislé práce platí i pro úsudek o povaze právního vztahu žalobců a učinil závazný závěr o tom, že žalobci v prodejně nábytku žalovaného v xxx vykonávali činnost, která vykazuje všechny znaky závislé práce *(obsluhovali zákazníky, přijímali a vydávali zboží, vystavovali doklady, pracovali se skladovým programem)*, podle pokynu A. N., v pracovní době a za odměnu 60 Kč za odpracovanou hodinu. Proto je odůvodněný závěr, že žalobci vykonávali činnost na prodejně s nábytkem v xxx v platném pracovněprávním vztahu k zaměstnavateli, jímž v závislosti na výsledku hodnocení právního vztahu mezi žalovaným a A. N., může být buď A. N. nebo žalovaný.

13. Soud I. stupně vázán pokyny předestřenými Nejvyšším soudem ČR v jeho zrušujícím rozsudku doplnil dokazování mandátní smlouvou uzavřenou mezi žalovaným a A. N. dne 26. 10. 2011, výpisem z živnostenského rejstříku A. N., výslechem svědkyně N. a předsedy představenstva žalovaného p. Š.. Z těchto důkazů zjistil, že A. N. byl v dubnu 2011 osloven a pověřen žalovaným, aby našel nového vedoucího provozovny. Vyvěsil proto inzeráty, že žalovaný hledá nového vedoucího provozovny v Xxx s podmínkami časová flexibilita, loajalita a živnostenský list. S žalobci pracoval na této provozovně, zaučoval je na vedoucího této provozovny, seznámil je s chodem této provozovny, kterou řídil. Žalobci prováděli výdej a příjem zboží, seznamovali se se sortimentem žalovaného. Spolupráce probíhala tak, že žalovaný dodal prostory a sortiment. Vedoucí provozovny v Xxx vykonával tuto činnost na základě mandátní smlouvy, sám na svůj účet a na své vlastní náklady zaměstnával zaměstnance v rámci chodu provozovny. Pracoval pro žalovaného na základě mandátní smlouvy, na svůj účet, na základě živnostenského oprávnění, s vlastními zaměstnanci. Přijímal a vydával zboží, přijímal peníze, staral se o chod provozovny, nebyl však oprávněn uzavírat smlouvy. Žalobce informoval o tom, že jejich spolupráce by byla následně vykonávána na základě živnostenského listu. Za odvedenou práci jim platil smluvenou částku 60 Kč za hodinu. Každý z žalobců si vedl soupis odpracovaných hodin, který mu odevzdával. Výplaty činil z finančního obnosu, který obdržel od žalovaného, a to za účelem nalezení vedoucího této provozovny. Po pěti měsících nedoporučil žádného z žalobců na pozici vedoucího provozovny v Xxx. Popřel, že by s žalobci jednal o uzavření pracovní smlouvy. K tomu nebyl ani oprávněn. Jeho oprávnění se týkalo pouze činnosti v rámci chodu této provozovny a výběru jejího budoucího vedoucího. A. N. oslovil předseda představenstva žalovaného p. Š., který potřeboval pomoc s provozovnou v Xxx. Chtěl, aby mu A. N. našel nového vedoucího, kterého by zaškolil na prodej daného sortimentu a předal mu tuto provozovnu s inventurou. A. N. p. Š. znal z doby, kdy pracoval pro xxx Kxxxz, který spolupracoval s žalovaným. Na provozovně v Xxx A. N. nebyl pravidelně každý den, pracoval ještě jinde v zemědělství. Na pozici vedoucího této provozovny nastoupil A. N. sám až od října 2011 na základě mandátní smlouvy. Provozovnu v Xxx A. N. převzal v dubnu 2011 poté, kdy ho oslovil předseda představenstva žalovaného, za účelem výběru potencionálního uchazeče o místo vedoucího této provozovny. Veškeré náklady této provozovny, včetně nájmu, byly hrazeny žalovaným, který A. N. nedával žádné konkrétní instrukce ohledně této provozovny. A. N. řešil chod této provozovny podle svého uvážení, dělal měsíční uzávěrky, výkazy prodeje a sortimentu. Nábytek byl ve vlastnictví žalovaného. V provozovně v Xxx působil i jako vedoucí od jara 2011 do října 2011. Žalobci se na pozici vedoucího této provozovny nehodili. A. N. vedle činnosti v této provozovně pracoval jako zemědělec na základě pracovní smlouvy. Svědkyně N. vypomáhala v této provozovně A. N. od května do srpna 2011. Věnovala se prodejní činnosti za odměnu 60 Kč za hodinu. Žalobci prováděli veškeré činnosti na této provozovně, které se týkaly obsluhy zákazníků. Pokud nebyl na provozovně přítomen A. N., vyplácela žalobcům

odměny podle odpracované doby tato svědkyně. Na dveřích provozovny v Xxx byl jako odpovědný vedoucí uveden A. N.. Předseda představenstva žalovaného p. Š. požádal p. N., aby vedl provozovnu nábytku v Xxx a zároveň vyhledal nového vedoucího. Jejich spolupráce probíhala na základě mandátní smlouvy, která byla následně v říjnu 2011 písemně uzavřena. Všechny provozovny žalovaného fungují na základě mandátních smluv, jeho zaměstnanci jsou pouze na centrále. K pracovněprávním úkonům je zmocněn pouze statutární orgán žalovaného. Vedoucí provozovny v Xxx měl od žalovaného zboží, které měl prodat. To, za jakou cenu zboží prodá, jaké konkrétní zboží si u žalovaného objedná, bylo zcela na něm. Vedoucí provozovny měl od žalovaného na provoz měsíčně určitou částku, se kterou musel hospodařit. Z této částky a ze zisku měl sobě vyplácet i odměnu, kterou vyplácel i osobám, které mu v prodejně pomáhaly. Bylo na něm, jak bude hospodařit, za jakou cenu zboží prodá a kolik osob mu bude na této provozovně pomáhat. Otevírací dobu, dovolenou ani způsob vedení provozovny žalovaný nestanovil. Se žalobci se předseda představenstva nikdy neviděl. Odměna mandatáře byla určena vždy podle dohodnutého klíče a vycházela ze zisku dané provozovny. Na ztrátě se podílel, jak žalovaný, tak vedoucí provozovny. Pracovní pomůcky byly zčásti žalovaného a zčásti A. N..

14. Na základě shora uvedených skutkových zjištění učinil prvostupňový soud závěr o skutkovém stavu, že žalovaný provozoval v Xxx prodejnu s nábytkem. V dubnu 2011 požádal předseda představenstva žalovaného p. Š. známého A. N., aby v provozu prodejny v Xxx pokračoval a zároveň vyhledal jejího nového vedoucího, který by na základě mandátní smlouvy ji provozoval jménem žalovaného. A. N. v rámci tohoto pověření inzeroval pozici vedoucího provozovny v Xxx, pro jejíž výkon požadoval živnostenský list. Jako možného kandidáta vybral žalobce b), s nímž dne 21. 6. 2011 jednal o podrobnostech eventuální spolupráce a procesu zaškolování. Zaškolování žalobce b) a jeho působení v této provozovně bylo zahájeno 1. 7. 2011. Od 11. 7. 2011 v této provozovně pracoval a byl zaškolován i žalobce a). Žalobci byli po dobu zkušebního období prověřováni a zaškolováni. Jejich práce v pracovní době spočívala v obsluhování zákazníků, příjmu a výdeji zboží, vystavování dokladů, práci se skladovým programem. Při výkonu práce se řídili pokyny A. N., se kterým měli sjednanou odměnu ve výši 60 Kč za hodinu. Tato odměna jim byla vyplácena A. N., případně p. N., vždy na konci týdne podle záznamu odpracovaných hodin z pokladny této provozovny. Informace o prodejích a vynaložených nákladech na provoz byly zasílány na centrálu žalovaného. O otevírací době, dovolené, osobách, které na této provozovně budou pracovat, rozhodoval A. N., stejně jako o tom, jaké konkrétní zboží žalovaného a za jaké ceny bude prodáváno. Nájemní smlouvu na prostory této provozovny uzavřel žalovaný, stejně jako další smluvní vztahy k této provozovně. Uvedené bylo zohledněno v částkách, které byly na provozovnu poskytnuty, a při stanovení algoritmu výpočtu odměny A. N., který nepovažoval žalobce za vhodné kandidáty pro pozici vedoucího této provozovny a dne 27. 10. 2011 je o této skutečnosti ústně informoval a sdělil jim, aby na provozovnu v Xxx již nedocházeli. Provozovnu v Xxx provozoval sám od 26. 10. 2011, a to na základě písemné mandátní smlouvy, uzavřené s žalovaným. Držitelem živnostenského oprávnění byl od 26. 10. 2011. V době od dubna 2011 do 25. 10. 2011 neměl A. N. živnostenské oprávnění. Práva a povinnosti mezi ním a žalovaným byla dohodnutá ústně. Dopisem právního zástupce žalobců ze dne 1. 11. 2011 žalobci žalovanému sdělili, že považují rozvázání pracovního poměru ústním pokynem žalovaného ze dne 27. 10. 2011 za neplatné s požadavkem dalšího zaměstnání.

15. Po právní stránce posoudil prvostupňový soud zjištěný skutkový stav podle zákona č. 262/2006 Sb. ve znění účinném do 29. 12. 2011 *(dále jen zák. práce),* podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. ve znění účinném do 31. 10. 2011 *(dále jen obč. zák.)* a podle obchodního zákoníku č. 513/1991 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2011 *(dále jen obch. zák).*

16. Na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že mezi A. N. a žalovaným neexistoval v předmětné době vztah pracovněprávní. K tomuto závěru dospěl poté, kdy z výpovědi A. N. i žalovaného zjistil, že žalovaný zajišťuje provoz svých provozoven s prodejem nábytku na základě mandátních smluv uzavřených s vedoucími těchto provozoven. A. N. sice neměl živnostenské oprávnění v období od dubna 2011 do října 2011, avšak provozovnu v Xxx spravoval ve stejném režimu jako v době, kdy měl uzavřenou mandátní smlouvu a potřebné živnostenské oprávnění, což soud I. stupně dovodil z výpovědi žalovaného, který uvedl, že obsah práv a povinností mezi ním a A. N. se řídil mandátní smlouvu, byť nebyla písemně uzavřena s tím, že tato je běžně uzavírána s vedoucími jeho provozoven, což se i následně stalo dne 26. 10. 2011, kdy byla podepsána A. N.. Uvedený obchodněprávní vztah pro vedoucího provozovny v Xxx byl avizován jak v inzerátu, který A. N. zadal, tak byl uplatňován ve vztahu ke všem vedoucím provozoven žalovaného. A. N. od žalovaného v rozhodném období, tj. od dubna 2011, žádné pokyny nedostával, zajišťoval plynulý provoz celé provozovny v Xxx a prodej zboží žalovaného. Bylo na jeho úvaze, za jaké ceny a jaké zboží od žalovaného bude prodávat. Mezi žalovaným a A. N. existoval tedy obchodněprávní vztah. A. N. vykonával podnikatelskou činnost sice bez živnostenského oprávnění, avšak samostatně za účelem dosažení zisku, případně vykonával bezplatnou výpomoc p. Š., bez pracovního poměru k žalovanému.

17. Závěrem shrnul, že A. N. sám řídil chod provozovny v Xxx, žádné konkrétní pokyny od žalovaného nedostával, sám si stanovil dovolenou, pracovní dobu i otvírací dobu této provozovny, sám rozhodl, kdo bude v této provozovně dále působit, kolik lidí mu bude pomáhat a jak budou za to placeni, z čehož dovodil, že mezi A. N. a žalovaným nevznikl platný pracovní poměr, a proto nemohl vzniknout ani pracovní poměr mezi žalobci a žalovaným prostřednictvím A. N.. Ve prospěch této úvahy svědčí podle prvostupňového soudu i ta skutečnost, že A. N. se na této provozovně nevyskytoval v pracovní době nepřetržitě *(v otvírací době prodejny)*, ale pracoval v té době i jinde *(v zemědělství),* přičemž v době jeho nepřítomnosti provozovnu vedli žalobci nebo pí. Č.. A. N. neměl rozvrženou pracovní dobu v této provozovně. Tu mohl opustit či zavřít podle svého uvážení. Není proto důvodu se domnívat, že jeho vztah k žalovanému v době, kdy ještě nebyla uzavřena písemná mandátní smlouva, fungoval jinak. Protože pracovní poměr žalobců vznikl vůči A. N., který nebyl žalovanou stranou v tomto řízení, soud I. stupně žalobu zamítl pro nedostatek pasivní legitimace.

18. O nákladech řízení účastníků rozhodl soud I. stupně podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a přiznal v řízení úspěšnému žalovanému právo na jejich náhradu, sestávající z náhrady nákladů jeho právního zastoupení v celkové výši 67 600 Kč a 4 200 Kč, náhrady za cestovné v celkové výši 15 365 Kč, náhrady za promeškaný čas v celkové výši 9 200 Kč a náhrady za 21 % DPH, v celkové výši 20 237 Kč; tedy celkem **116 602 Kč.** Podrobné vyčíslení provedl v bodech 24. – 28. odůvodnění svého rozhodnutí.

19. Výrok o nákladech řízení státu odůvodnil § 148 odst. 1 o. s. ř.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.

20. Proti tomuto rozsudku podali odvolání oba žalobci. Z obsahu odvolání je zřejmé, že uplatnili odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. Nesouhlasili se závěrem soudu, že mezi A. N. a žalovaným neexistoval v době od dubna do října 2011 vztah pracovněprávní, ale vztah obchodněprávní, odpovídající právům a povinnostem z mandátní smlouvy, odůvodněným tím, že A. N., co do obsahu vykonával podnikatelskou činnost samostatně, za účelem dosažení zisku, případně jako bezplatnou výpomoc známému p. Š.. Podle jejich názorů A. N. vykonával pro žalovaného práce, které vykazovaly znaky závislé práce s tím, že podnikáním se rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem, vlastním jménem na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku, a že je pojmovým znakem mandátní smlouvy je, že mandant i mandatář jsou podnikateli ve smyslu obchodního zákoníku. Podle žalobců z výpovědi A. N. vyplynulo, že vykonával předmětnou činnost vždy jménem a na účet žalovaného, sám se na nákladech provozovny v Xxx nepodílel a nenesl žádné podnikatelské riziko. Žalovaný platil nájem za užívání této provozovny, vlastnil vybavení prodejny, danil příjem z prodeje nábytku, kontroloval stav hotovosti na pokladnách a vystavené doklady. Dával A. N. svolení, aby určitou částku fakticky odebranou z tržby prodejny, z níž byli sami vypláceni s ostatními zaměstnanci, mohl použít na náklady provozu. A. N. žalovanému zasílal arch s odpracovanými hodinami. Na závěru, že žalovaný vykonával příslušnou činnost osobně, nemůže nic změnit ani skutečnost, že v době žní nebyl osobně v provozovně v Xxx přítomen, a že v té době ho zastupovala pí. Č. nebo slečna N., neboť se jednalo o zastoupení dočasné, když A. N. měl možnost samotný provoz *(tj. jakým způsobem byly vystavovány jednotlivé doklady)* sledovat na základě počítačové sítě a tuto činnost mohl vykonávat v podstatě z domova. A. N. byl v rozhodné době činný jako prodejce nábytku výlučně pro žalovaného a byl na něm ekonomicky závislý, přičemž pro podnikatele je naopak typické, že je činný pro více odběratelů. A. N. nevykonával prodejní činnost samostatně. Jeho oprávnění bylo omezeno na přejímku peněz a zboží, výdej zboží a chod této provozovny. Do dalšího chodu nemohl jakkoliv zasahovat, např. uzavíráním nájemních smluv, řešením odvozu odpadu. Přitom byl ze strany žalovaného pravidelně kontrolován stav pokladny a dokladů a žalovaný tak měl dále přehled, na základě zasílaných archů, o tom, kdo v této provozovně pracuje, kolik hodin odpracoval a jakou mzdu za to dostal.

21. Okolnost, že A. N. rozhodoval o chodu provozovny v Xxx *(určení nabízeného sortimentu, stanovení cen zboží, náboru a odměny zaměstnanců, určování prodejní doby),* byla projevem jeho pozice vedoucího této provozovny. Sortiment zboží byl dán odběratelsko dodavatelskými vztahy mezi žalovaným a příslušnými odběrateli, s nimiž A. N. žádné smlouvy neuzavíral. Pouze činil objednávky konkrétního zboží.

22. Žalobci dále zpochybnili existenci mandátní smlouvy A. N. v době jejich nástupu do provozovny v Xxx s tím, že A. N. získal živnostenské oprávnění až 26. 10. 2011; tedy v den před jejich ústním vypovězením, což podle jejich názoru i s ohledem na výpověď A. N., který smlouvu s žalovaným uzavřel, naznačuje, že A. N. mandátní smlouvu uzavřel až poté, kdy bylo rozhodnuto, že tato nebude s nimi uzavřena, a proto těsně před odchodem si A. N. požádal také o živnostenské oprávnění. Vytkli soudu I. stupně, že nedostatečně zjistil, jak byl A. N. v průběhu svého působení v provozovně v Xxx žalovaného odměňován, ani se nezabýval způsobem určení jeho odměny s tím, že znakem mandátní smlouvy je přitom výkon činnosti za úplaty.

23. Navrhli, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalovaného současně zavázal povinností zaplatit jim náhradu nákladů řízení.

24. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k odvolání navrhl potvrzení rozsudku soudu I. stupně jako věcně správného. K výtkám žalobců uvedl, že samotná skutečnost, že A. N. neměl v předmětné době vyřízený živnostenský list, nemůže být důvodem pro podřazení vztahu mezi ním a A. N. pod vztah pracovněprávní, neboť je nutné primárně vycházet z vůle účastníků při sjednání smluvního vztahu. Zdůraznil, že jeho vůle ani vůle A. N. nesměřovala k tomu, aby se žalobci jakýkoliv smluvní vztah navázal s tím, že jiný výklad by byl proti smyslu jakékoliv dohody a spolupráce s A. N.. Jeho vůle i vůle A. N. vždy směřovala k uzavření obchodněprávního vztahu. Poukázal přitom na to, že podle ustálené soudní praxe a soudní judikatury je nutno vždy dát přednost takovému výkladu, který vyplývá z vůle smluvních stran, neboť právě vůle smluvních stran hraje zcela dominantní úlohu, kdy společný úmysl stran má přednost před doslovným či objektivním významem použitých slov a dojde-li k rozporu mezi ním a formálním projevem, má přednost právě zmíněný úmysl. V této souvislosti odkázal na závěry plynoucí z nálezu Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 403/12 a rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 32 Cdo 1893/2011.

25. Tvrzení žalobců o tom, a že A. N. vykonával předmětnou činnost vždy jménem a na účet žalovaného považovali za účelové s tím, že A. N. od něj nedostával žádné pokyny, jak provozovnu v Xxx od dubna 2011 provozovat. Bylo na jeho úvaze, za jaké ceny a jaké zboží bude prodávat, dovolenou, pracovní i otevírací dobu této provozovny si sám stanovil. V tomto směru nebyl žádným způsobem z jeho strany omezen pokyny, co do personálního obsazení, neboť bylo pouze na něm, kolik a jaké pracovníky a za jakou odměnu k obchodování použije. Podle žalovaného se nejednalo ani o soustavný výkon práce po stanovenou pracovní dobu, neboť v inkriminované době pracoval také v zemědělství a bylo tak zcela v jeho kompetenci, kdy bude v provozovně přítomen. Po dobu své nepřítomnosti činnost provozovny v Xxx zajišťovali právě žalobci a pí. Č.. Odměna A. N., která mu náležela za provedenou činnost, se odvíjela ze zisku z prodeje nábytku. Žalovaný A. N. nevyplácel žádnou pravidelnou konstantní odměnu či mzdu. Všechny tyto atributy podle žalovaného svědčí pro smluvní vztah, který nelze charakterizovat jako pracovně právní s tím, že není pravdou, že by příslušnou činnost musel A. N. vykonávat osobně, výlučně pro žalovaného, protože měl významné rozhodovací pravomoci a kompetence, které nelze přičítat pozici vedoucího této provozovny, ale právě tomu, že se jednalo o výpomoc, kdy primárně mělo dojít ke zprostředkování osoby, která by dále provozovala v předmětné provozovně svou podnikatelskou činnost, což jednoznačně vyplývá i z inzerátu, kterým A. N. inzeroval poptávku na pozici vedoucího vyžadující živnostenské oprávnění.

26. Závěrem poznamenal, že žalobci si na základě obsahu inzerátu této skutečnosti byli vědomi, a to i s přihlédnutím k právnímu vzdělání žalobce b), a za této situace vstoupili do vztahu s A. N.. Žalovaný s žalobci nikdy nejednal. K argumentaci žalobců o faktickém pracovním poměru s ním poznamenal, že nelze připustit, aby na jedné straně žalobci i s právním vzděláním akceptovali určité prověřování a zaškolování podle dohody s A. N. a následně poté tento vztah prezentovali zcela rozdílným způsobem, a to proti zjevné vůli, jak A. N., tak jeho. Takový výklad by bylo nutné podle jeho názoru hodnotit ve smyslu § 6 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. (dále jen ve zkratce o. z.), jako nepoctivé jednání, z něhož nemohou žalobci cokoliv těžit. Zpochybňování existence mandátní smlouvy mezi ním a A. N. žalobci v jejich odvolání, nemůže vést ke vzniku pracovněprávního

vztahu mezi ním a A. N., byť v době nástupu žalobců do provozovny v Xxx A. N. nedisponoval živnostenským oprávněním, neboť jejich vztah obsahoval většinu atributů mandátní smlouvy.

27. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost rozsudku soudu I. stupně, včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, a důkazní řízení podle § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval mandátní smlouvou z 26. 10. 2011, a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobců není opodstatněné.

28. Soud I. stupně vázán závaznými pokyny Nejvyššího soudu ČR uvedenými v jeho zrušujícím rozhodnutí se správně zabýval tím, jaký byl právní vztah mezi A. N. a žalovaným, zda obchodněprávní či zastřený pracovněprávní, mající současně na zřeteli závazný závěr Nejvyššího soudu ČR o tom, že žalobci v provozovně žalovaného v Xxx vykonávali činnost, která vykazuje všechny znaky závislé práce, a to podle pokynů A. N., v pracovní době a za odměnu 60 Kč za odpracovanou hodinu, resp. že žalobci vykonávali pracovní činnost v provozovně žalovaného v platném pracovněprávním vztahu k zaměstnavateli.

29. Na soudu I. stupně tak bylo vyřešení otázky, kdo byl zaměstnavatelem žalobců, zda to byl A. N. nebo žalovaný. Při posuzování této otázky vyšel soud I. stupně jednak z důkazů, které byly provedeny před kasačním rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR a jednak z dalších důkazů, kterými řízení doplnil. Na jejich základě učinil skutkové závěry, které odvolací soud plně sdílí.

30. Podle odvolacího soudu v řízení nebylo prokázáno, že by žalovaný byl ve věci pasivně věcně legitimován, resp. že by A. N. byl v pracovněprávním vztahu k žalovanému v rozhodném období, tj. od dubna 2011 do 27. 10. 2011, kdy podle tvrzení žalobců jim mělo být dáno okamžité zrušení pracovního poměru ústním pokynem žalovaného.

31. Odvolací soud při posuzování správnosti závěru prvostupňového soudu vycházel z toho, že žalobci ohledně práce na pozici vedoucího prodejny nábytku v Xxx jednali pouze s A. N. a že pro zjištění, jaký právní vztah byl mezi A. N. a žalovaným v rozhodné době, byl rozhodující obsah projevu faktické vůle žalovaného a A. N., výslovně nebo konkludentně projevené, a to v závislosti na její právní kvalifikace, resp. zda se simulovaným právním úkonem nesnažili zastřít pracovní smlouvu (výkon závislé práce).

32. V řízení před prvostupňovým soudem bylo prokázáno, že v dubnu 2011 pověřil žalovaný, prostřednictvím předsedy představenstva p. Š., který byl oprávněn jednat jménem žalovaného (k tomu srovnej úplný výpis z obchodního rejstříku žalovaného) A. N. ústně, aby našel nového vedoucího prodejny nábytku v Xxx, kterého měl zaškolit a předat mu prodejnu s inventurou. Dále bylo v řízení prokázáno, že vedoucí prodejny měl tuto činnost vykonávat na základě živnostenského oprávnění.

33. A. N. v dubnu 2011 sice živnostenské oprávnění neměl, ale pro žalovaného vykonával činnosti shodné s výkonem pozice vedoucího prodejny, které však podle dohody s žalovaným (předsedou představenstva žalovaného) měly mít pouze dočasný charakter – do doby, než bude na funkci vedoucího prodejny připravena osoba, kterou A. N. vybere, což také bylo jeho zásadním úkolem. Soud I. stupně vzal rovněž správně za prokázané, že A. N. v rozhodném období od dubna 2011 žádné pokyny od žalovaného nedostával, že zajišťoval celkový provoz prodejny v Xxx, včetně

prodeje zboží sám, nebo prostřednictvím jiných osob, které pro něj pracovaly (Tato skutečnost se podává i z obsahu mandátní smlouvy čl. 4 bod 4 *mandatář je oprávněn činnost podle mandátní smlouvy vykonávat i prostřednictvím třetích osob*, byť písemně potvrzené až 26. 10. 2011). Bylo na jeho úvaze, za jaké ceny a jaké zboží od žalovaného bude prodávat. Sám rozhodoval, kdo bude v prodejně pracovat a za jakou odměnu. Odměna A. N. se odvíjela ze zisku z prodeje nábytku.

34. Pro správný úsudek prvostupňového soudu svědčí především skutečnost, že A. N. v rozhodném období pracoval také v zemědělství a že v době jeho nepřítomnosti v prodejně v Xxx tuto vedli na základě jeho pověření p. Č., p. N. nebo žalobci.

35. Protože základním předpokladem vzniku pracovního poměru je výkon závislé práce, jehož je základním znakem, že je vykonávána ve vztahu podřízenosti a nadřízenosti, osobně zaměstnancem, který se nemůže nechat při jejím výkonu zastupovat, lze uzavřít, že již jen z tohoto důvodu nemohla být činnost A. N. pro žalovaného v rozhodném období vykonávána v pracovním poměru, protože je nepochybné, že se tak nemohlo jednat o soustavný osobní výkon práce po stanovenou pracovní dobu, navíc vykonávaný ve vztahu podřízenosti a nadřízenosti, když A. N. ani žádné pokyny, jak vést provozovnu v Xxx od dubna 2011 nedostával.

36. Podle přesvědčení odvolacího soudu bylo při posuzování právního vztahu mezi A. N. a žalovaným třeba vycházet z jejich faktické svobodné vůle. Ústavní soud ČR již ve svém nálezu z 31. 8. 2004, sp. zn. II. ÚS 69/03 akcentoval, že je-li obchodní záležitost definována určitě, může její realizace spočívat v zařízení jednotlivé konkrétní záležitosti a stejně tak i v zajištění opakující se činnosti. V souvislosti s výše uvedeným nebylo možné odhlédnout ani od skutečnosti, že žalovaný provozuje největší síť prodejen nábytku v České republice a že vedoucí všech jeho prodejen vykonávají tuto činnost na základě mandátní smlouvy na svůj živnostenský list. Samotná okolnost, že A. N. jako vedoucí prodejny v Xxx vykonával tuto činnost v prostorách, za které žalovaný platil nájem, s vybavením, které patřilo žalovanému, ještě nemůže založit právní vztah obdobný pracovnímu poměru, a stejně tak ani sama skutečnost, že A. N. musel mít odsouhlaseno, aby určitou částku z tržby prodejny mohl použít na náklady prodejny, nemohla nic změnit na správném závěru prvostupňového soudu, protože uvedené vyplývalo ze smluvního ujednání mezi A. N. a žalovaným o odměně mandatáře, které se posléze odrazilo i v písemném vyhotovení mandátní smlouvy.

37. Vzhledem k hlavní činnosti žalovaného (v rozhodném období velkoobchod, specializovaný maloobchod, zprostředkování služeb a obchodu, truhlářství) je zřejmé, že pověření A. N. k tomu, aby našel pro žalovaného nového vedoucího prodejny v Xxx, kterého by zaškolil na prodej obchodního sortimentu a předal mu prodejnu v Xxx s inventurou, je třeba odlišit od jeho pověření k dočasnému vedení této prodejny, kterou měl vést do doby, než najde pro žalovaného nového vedoucího. A. N. tím, že pro žalovaného oslovil žalobce, které zaškoloval po dobu několika měsíců na pozici vedoucího prodejny v Xxx, vykonával pro žalovaného jeho příkaz, spočívající v obstarání této záležitosti. Protože žalovaný v období od dubna 2011 do 26. 10. 2011 neměl živnostenské oprávnění, které by jej opravňovalo k této činnosti, lze posoudit právní vztah mezi A. N. a žalovaným podle příkazní smlouvy uzavřené podle § 724 a násl. občanského zákoníku ve znění do 31. 12. 2013. Ani skutečnost, že A. N. dočasně také vedl prodejnu v Xxx jako její vedoucí, aniž by měl živnostenské oprávnění k této činnosti, nemohla ovlivnit právní povahu jejich vztahu, který měl obchodní charakter, jak správně dovodil prvostupňový soud, neboť vůle obou smluvních

stran, tedy A. N. a žalovaného, směřovala k uzavření obchodního vztahu, což bylo jejich společným úmyslem, a to i vzhledem k tomu, že žalovaný takto postupoval ve vztahu ke všem vedoucím prodejen nábytku, které v rozhodném období na území ČR provozoval.

38. Soud I. stupně zjistil správně skutkový stav, když provedl všechny důkazy, které byly k jeho zjištění potřebné v rozsahu, který mu umožnil i učinit správné právní posouzení. Důkazy provedl řádně postupem podle § 122 a násl. o. s. ř. a rovněž je správně zhodnotil podle zásady volného hodnocení důkazů ve smyslu § 132 o. s. ř. Odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. tak naplněn není. Odvolací soud – vázán právním názorem vyjádřeným Nejvyšším soudem ČR v jeho zrušujícím rozsudku (§ 243g odst. 1 část věty prvé za středníkem o. s. ř. za použití § 226 odst. 1 o. s. ř.) - shodně se soudem I. stupně uzavírá, že platný pracovní poměr nevznikl mezi žalobci a žalovaným, ale vznikl toliko mezi žalobci a A. N., který byl ve vztahu k žalovanému samostatným subjektem pro něj nejprve od dubna 2011 do 27. 10. 2011 podle příkazní smlouvy a poté podle mandátní smlouvy. Otázka pracovního poměru mezi žalobci a žalovaným a jeho okamžitého zrušení s žalobci ústním pokynem A. N. ze dne 27. 10. 2011 však není předmětem tohoto sporu. Pro právní posouzení je relevantní to, že žalovaný není v tomto řízení pasivně věcně legitimován a soud I. stupně proto nepochybil, když žalobu zamítl. Jeho právní posouzení je správné, odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. naplněn není.

39. Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný, a to včetně věcně správných nákladových výroků. Výrok o nákladech řízení účastníků byl učiněn v souladu se zásadou vyjádřenou v ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., když prvostupňový soud nepochybil ani při matematickém výpočtu jejich výše a o nákladech řízení státu soud I. stupně správně rozhodl podle § 148 odst. 1 o. s. ř.

40. Výrok o nákladech odvolacího řízení ad II) je odůvodněn § 142 odst. 1 za použití § 224 odst. 1 o. s. ř., když procesně úspěšnému žalovanému, který byl i v odvolacím řízení zastoupen advokátem, odvolací soud přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady řízení na jeho straně jsou tvořeny **odměnou advokáta** za 2 úkony právní služby po 3 900 Kč (*vyjádření k odvolání a účast na jednání dne 23. 10. 2019*), počítáno z tarifní hodnoty 70 000 Kč (2x 35 000 Kč), která představuje tarifní hodnotu odvolacího řízení podle § 7 bod 5., § 8 odst. 1, § 9 odst. 3 písm. a) a § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif v platném znění (dále jen advokátní tarif), ve spojení s § 11 odst. 1 písm. g) a k) advokátního tarifu, ve výši celkem 7 800 Kč, **náhradou jeho hotových výdajů** podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ke 2 úkonům právní služby (*vyjádření k odvolání a účast na jednání dne 23. 10. 2019*) ve výši celkem 600 Kč, **náhradou cestovného** podle § 13 odst. 5 advokátního tarifu za cestu právního zástupce ze sídla jeho kanceláře (Moravská Ostrava) k jednání u soudu dne 23. 10. 2019 (Praha) a zpět (celkem 746 km), vozidlem Audi A6 Allroad Quattro, RZ xxx (spotřeba 5,2 l BA 95/100 km) ve výši 4 476 Kč, podle vyhl. č. 333/2018 Sb., **náhradou za promeškaný čas** podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu za 16 započatých půlhodin po 100 Kč a **náhradou za 21% DPH** podle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř. ve spojení s § 47odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty ve výši 3 040 Kč, celkem tedy **17 516 Kč.** Tyto jsou podle § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. splatné k rukám advokáta žalovaného.

**Poučení:**

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.

Proti tomuto rozsudku **l z e** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozsudku odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených § 237 o. s. ř.

Praha 23. října 2019

**Mgr. René Fischer v. r.**
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.